

# אתי מאור

## זה לא פשוט - על ציורי המופשט של אתי מאור



חדש שמציג עצמו בצבעים וצורות, ההופכים להיות סוג של סמל ומטאפורה.

הצבעים, נעים על בד הקנבס, ונאים, צבעים טהורים שמציגים שפת אמנות טהורה שבהם מציגה הציירת סוג של ניסויים בשפה חסרת תכלית, לכאורה, שאוצר המילים שלה הוא צבע, צורה, טון וגוון, שפה שמספרת סיפור שאינו נשמע, אלא נראה. סיפור שמתחיל אצל הצייר וממשיך אצל הצופה, כאשר אין האחד מכתוב לאחר מה באמת מסופר שם.

משחק הצבעים, והדיבור ביניהם הם עובדה אחת הגלויה לעין, ואילו הפרשנות והניסיון להבין 'מה זה באמת אומר' הופך להיות 'ספר פתוח' שיכול להיות הסיפור של כל אחד. הציור המופשט של מאור מתגלה כמשטח טריטוריאלי, אסתטי, חושני. ציור המכריז על עצמו 'אני ציור', עם כל התענוגות וההנאות שיש במעשה הציור - תהליך ערבוב הצבע, תנועות המכחול ומשיכותיו, העבודה בשפכטל, ואפילו ריחות הצבע, אלה הם טקס ופעולה, שיש בה ממין ההנאה והשחרור מצד אחד, עם הבנה וכבוד לשיח שמתקיים על מצע הבד, בין צורה לצבע.

נראה שמאור, אשר מפיקה גוף עבודות שיש בהם שיח עם המציאות, (רישום, נוף), בוחרת בסוג של חופש, ומתירה לעצמה לעסוק במעשה הציור כהנאה, ומאפשרת לציור להיות הוא עצמו, כמי שצומח מתוך ההכרח הפנימי של עצמו, והיא רק המבצעת הממושמת המקשיבה להד קולה הפנימי המצווה למשוך בכחול.

אגסי במאמרו "ההנאות והתענוגות שבמעשה הציור" על ציוריה של הציירת פיונה ריי (Fiona Rae - ), מתאר את עבודות המופשט של הציירת ומתאר את עבודותיה כאילו אומרת היא שם "אני ציירת, ותעשו עם זה מה שאתם רוצים".

נראה שגם מאור יכולה לומר לעצמה ולאחרים, בנחת רוח ובסוג של חופש, שהיא ציירת, ציירת מופשט, ותעשו עם זה מה שאתם רוצים.

### ד"ר נורית צדרכובים



"מופשט באדום, מופשט בהיר, מופשט בשמן... וכו', אלה הם כמה מהכותרות שהציירת מאור מעניקה לעבודותיה. מה שמלמד אותנו שאין העניין פשוט כל כך. אולי הציור הופשט מצורתו המקורית המתוארת במציאות, אך הפך להיות דבר העומד בפני עצמו. כסוג של מנגינה שבה צליל והטון שלה הם צורה, צבע, וקומפוזיציה.

מאור, בגוף העבודות שאותם היא מגדירה תחת כותרת אחת 'מופשט', מדברת אל הצופה, כמו שגם מדברת עם עצמה, בשפה של צבעים וצורות. מבחינתה, גם כאשר נקודת המוצא שלה היא נוף כלשהו, או אדם כלשהו, הצורה תהא תמיד ביטוי חיצוני לתוכן פנימי.

קנדינסקי שאותו אפשר לכנות כ'אבי הציור המופשט', מדבר על הדיכוי הרחני באמנות (בייחוד בציור), ומדגיש שלצורך יצירת קומפוזיציה בציור, עומדים לרשות הצייר שני אמצעים: צורה, וצבע, ועוד קודם לכן, מצביע קנדינסקי על הקרבה העמוקה וההדהוד שמתקיים בין מוסיקה לציור, ומכאן הוא מבקש לדבר על הקומפוזיציה הציורית הטהורה.

ההחלטה של יוצר להתמקד בציור מופשט, זו אמירה ובחירה, ובעיניי היא מצביעה על סוג של שחרור שיש בו ממין המודעות, כמו גם הביטחון. הביטחון להפשיט את הצורה, ולהציג, למציאות פנימית או חיצונית, פרשנות אישית שיש בה מנגינה העומדת לעצמה. איך צריך לשאול 'מה הסיפור' כשאתה עומד מול ציור עטור צבע וצורות המנהלים שיח ביניהם, משום שהרטיב של היצירה אינו מעוגן בדימויים שמייצגים משהו או משהו.

איך מחפש את העץ שייראה כמו עץ שמוכר לך, או פני אדם, או עלילת גבורה ואפילו לא טבע דומם. משום שטבעו של הציור המופשט של מאור, מציג טבע פנימי סוער, המספר את סיפורו שלו, של היוצרת, של אדם.

מאור יודעת ליצור סינתיזה בין מציאות חיצונית מוכרת (ים, אדם, נוף, שיקעה) ובין מציאות פנימית מותרת. ושם על הבד נוצר עולם





